

Hồi 93

Nhất lộ thuận phong

Đồ Phụng Tam về tới nội đường, Bác Kinh Lôi và Âm Kỳ đang nghiên cứu tấm địa đồ Biên Hoang Tập trải trên mặt bàn, địa đồ làm rất tỉ mỉ, ghi rõ cả tên gọi từng cửa hàng cửa hiệu, khu vực Dạ Oa Tử được tô màu vàng nhạt, rõ ràng phân minh.

Các cửa hàng ở Biên Hoang Tập đều được thiết kế phía trước bán hàng, phía sau dùng làm nơi ăn ở.

Cửa hiệu vải tiền thân của Thích Khách quán gồm ba dãy nhà, ở giữa là kho hàng, phía sau là nơi ở, gian phòng lớn phía ngoài trở thành nghị sự đường của bọn họ.

Đồ Phụng Tam nhú mày ngồi xuống đối diện với hai người, thở dài một cái.

Âm Kỳ nói đùa: "Lão đại người nhận được đơn hàng đầu tiên, lý ra nên cao hứng mới phải".

Bác Kinh Lôi cười: "Phải chăng muốn ăn khoai nướng lại sợ bỏng tay, nên cảm thấy tiến thoái lưỡng nan?".

Đồ Phụng Tam nét mặt trở lại vui vẻ, thông dong nói: "Ta thở dài đây là vì cao hứng mà thở dài, ở Kinh Châu ta khó tìm được đối thủ, vậy mà ngày đầu tiên đến Biên Hoang Tập, lập tức gặp ngay một kẻ kình địch, ta cao hứng còn chưa kịp nữa là".

Âm Kỳ và Bác Kinh Lôi nghe vậy ngậy người nhìn nhau, chẳng hiểu ý tứ y thế nào.

Đồ Phụng Tam nhìn hai người, ánh mắt lung linh, thấp giọng nói: "Người nói xem Thác Bạt Nghi muốn mua tính mạng kẻ nào?".

Bác Kinh Lôi đoán: "Chắc là Mộ Dung Chiến, huynh đệ Mộ Dung Vĩnh vì Yến Phi giết chết Mộ Dung Văn mà thành thế như thủy hỏa, hơn nữa Bắc Kỳ Liên trong tay Mộ Dung Chiến còn là đối thủ Hồ tộc cạnh tranh với Phi Mã hội mạnh nhất ở Biên Hoang Tập, giết được Mộ Dung Chiến, đương nhiên có lợi cho Thác Bạt Nghi".

Âm Kỳ lắc đầu: "Sau trận Phì Thủy, Biên Hoang Tập bị phá hoại đến nay vẫn chưa hồi phục, không ai ngu ngốc đến mức trong hoàn cảnh nguyên khí chưa hồi, vị thế chưa ổn mà sách động can qua. Vì vậy chư Hồ mới chịu chấp nhận Chúc lão đại, Mộ Dung Chiến cũng tạm bỏ qua ân oán với Yến Phi. Theo ta thấy mục tiêu của Thác Bạt Nghi phải là Hách Liên Bột Bột, nếu trừ được người này, việc phục quốc của Thác Bạt tộc

được trăm điều lợi mà không một điều hại. Nếu Hách Liên Bột Bột táng thân Biên Hoang Tập, Hung Nô bang sẽ không còn chỗ đứng ở Biên Hoang Tập, chưa nói gì đến chuyện phản kích Phi Mã hội”.

Chỉ cần qua những ước đoán của hai người đã thấy mưu trí của Âm Kỳ hơn đứt Bắc Kinh Lôi, đã thế về kiến thức hiểu biết tình hình Biên Hoang Tập cũng thấu đáo hơn, còn Bắc Kinh Lôi thực chỉ nắm được hời hợt bề ngoài.

Đồ Phụng Tam nghe xong nhướng hết hai hàng mi, trầm giọng nói: "Hách Liên Bột Bột ư?".

Âm Kỳ ngạc nhiên: "Chẳng lẽ không phải gã sao?".

Đồ Phụng Tam trầm ngâm một lát, lắc đầu nói: "Đúng là không phải gã, nếu là gã, chúng ta tuyệt không thể dung chạm đến. Chưa nói đến chuyện người này thủ chương rất cứng rắn, quan trọng hơn là để gã lại có thể khiến cho Yến Phi đau đầu, trong đám quần hùng ở Biên Hoang Tập, Hách Liên Bột Bột là kẻ không dễ coi thường, cho dù hiện giờ gã chưa có ảnh hưởng gì ở Biên Hoang Tập”.

Bác Kinh Lôi cảm thấy hết sức hứng thú hỏi: "Cuối cùng là Thác Bạt Nghi muốn người nào? Xin lão đại nói huych toẹt ra đi”.

Đồ Phụng Tam lạnh lùng nói: "Là Lưu Dự”.

Bác Kinh Lôi thất thanh nói: "Cái gì?", đồng thời ngơ ngác nhìn Âm Kỳ cũng đang ngạc nhiên.

Đồ Phụng Tam khẽ cười: "Dù rằng Thác Bạt tộc hảo thủ nhiều như mây, nhưng lại không thể tự xuất thủ, Thác Bạt Nghi tuy không nói ra lý do muốn diệt Lưu Dự, nhưng cũng không khó đoán, Yến Phi hiện tại đã trở thành đối tượng mà Tạ Huyền và Thác Bạt Khuê đang hết sức tranh giành, loại trừ được Lưu Dự, chẳng những cắt đứt được liên hệ giữa Tạ Huyền và Yến Phi, mà còn khiến cho Yến Phi hoàn toàn đứng về phía Phi Mã hội, biến Phi Mã hội thành lực lượng hùng mạnh nhất ở Biên Hoang Tập”.

Bác Kinh Lôi hừ lạnh một tiếng: "Yến Phi có cái tài này sao?".

Đồ Phụng Tam điềm đạm nói: "Con người ta chỉ nhìn vào sự thật. Người không thấy Yến Phi trở về Biên Hoang Tập thời gian không tới hai ngày đã làm cho tình thế Biên Hoang Tập hoàn toàn đảo lộn hay sao? Thủ đoạn hấn dùng để trấn áp Chúc lão đại thật là ngoạn mục phi thường, chấn động cả Biên Hoang Tập, đoạt mất của chúng ta không ít phong quang”.

Âm Kỳ nhíu mày nói: "Mối hàng này đúng là khiến cho người ta tiến thoái lưỡng nan, muốn giết Lưu Dự, không thể không tính đến Yến Phi, muốn giết Yến Phi và Lưu

Dụ, đầu tiên phải trừ được Cao Ngạn, để bưng tai bịt mắt chúng, lại càng phải tính kỹ hậu quả”.

Đồ Phụng Tam nói: "Thác Bạt Nghi không ngu chút nào, cũng không định làm khó chúng ta. Sáng nay Yến Phi đến mượn ngựa chỗ Thác Bạt Nghi, muốn để Lưu Dụ đêm nay lên đường về Quảng Lăng cầu viện Tạ Huyền, Thác Bạt Nghi muốn chúng ta phục kích trên đường đi”.

Bác Kinh Lôi động dung nói: "Đây chính là cơ hội tốt để diệt Lưu Dụ, nếu bỏ lỡ thì thật đáng tiếc”.

Âm Kỳ gật đầu nói: "Thác Bạt Nghi tính rất đúng, Lưu Dụ đúng là nhân vật thứ nhất chúng ta không giết không được, nếu để gã trở lại mang theo một đội tinh binh Bắc phủ, sợ là chúng ta phải cuốn gói mà chạy”.

Đồ Phụng Tam lại thở dài một cái, nói: "Từ bất kỳ góc độ nào mà nhìn, mối hàng này không nhận cũng không được. Nhưng ta cũng không trực tiếp đáp ứng Thác Bạt Nghi, chỉ nói với hắn nếu chứng thực được Lưu Dụ táng mạng, hắn sẽ phải trả tiền”.

Âm Kỳ ngạc nhiên: "Nghe khẩu khí lão đại, dường như vẫn còn do dự đối với chuyện này”.

Song mục Đồ Phụng Tam sáng rực thần quang, cười lạnh: "Coi bề ngoài thì vụ giao dịch này không có chút sơ hở, nhưng ta vẫn cảm thấy đây là một cái bẫy. Chúng ta vừa tới đây, lập tức trở thành cường địch mạnh nhất của đám người Lưu Dụ và Yến Phi thuộc cánh Tạ Huyền, chúng ta đang tính toán về bọn họ, bọn họ đương nhiên cũng tính toán về bọn ta”.

Âm Kỳ chép miệng: "Ai có thể nghĩ ra mưu kế cao minh này? Nếu lão đại đoán không sai, kế này thật hết sức độc ác”.

Đồ Phụng Tam nói: "Trực giác mách bảo ta là do Lưu Dụ nghĩ ra, cũng chỉ có chính gã tự nguyện, mới chịu đem thân mạo hiểm, Yến Phi sẽ không ép gã làm thế, mà Thác Bạt Nghi càng không có tư cách gì khiến gã phục tùng”.

Bác Kinh Lôi nói: "Nếu đã là cạm bẫy, bọn chúng đương nhiên có kế hoạch chu toàn, bố trí đủ để đối phó nhân thủ của chúng ta”.

Đồ Phụng Tam khẽ nhếch mép cười, nói: "Nếu Thác Bạt tộc động viên đại quy mô, làm sao giấu được tai mắt chúng ta, hiện tại Biên Hoang Tập bị Hoa Yêu làm cho tơi bời đến nỗi nhìn gà hóa cuốc, ai nấy đều hoang mang, càng gia tăng nghi ngờ lẫn nhau. Yến Phi là người có khả năng trợ lực tốt nhất cho Lưu Dụ, nhưng lại không dám rời Kỳ Thiên

Thiên nửa bước, như vậy Lưu Dụ chỉ có một mình tác chiến, chính từ điểm này mà ta xác nhận Lưu Dụ là một kinh địch, tuyệt sẽ không vì coi thường gã mà thất thủ”.

Bác Kinh Lô và Âm Kỳ nghe y nói thế cứ ngây người ra, bởi vì Đồ Phụng Tam lần đầu tiên đánh giá địch nhân cao như vậy. Bọn họ cũng hiểu rõ lão đại của mình đã chiếm được thượng phong, nhìn thấu cạm bẫy trong món sinh ý đầu tiên này.

Âm Kỳ hồi phục thần sắc nói: "Bọn ta sẽ lợi dụng ngược lại cái cạm bẫy này để giết chết Lưu Dụ phải không?".

Đồ Phụng Tam lắc đầu: "Đây là hạ sách, thượng sách là không tổn một binh một tốt, dùng kế mượn dao giết người, mà vẫn đạt được mục tiêu”.

Bác Kinh Lô gãi đầu gãi tai: "Kẻ ngốc nào chịu xuất thủ?".

Đồ Phụng Tam vươn mình đứng dậy, chắp tay sau lưng đi lại mấy bước, lơ đãng liếc nhìn tập địa đồ Biên Hoang Tập trên mặt bàn, dịu giọng nói: "Trừ chúng ta ra, ai là người muốn giết Lưu Dụ nhất?".

Âm Kỳ nghiêm nét mặt nói: "Lưu Dụ mới nổi danh cách đây ba bốn tháng, tạm thời vẫn chưa thấy gã có thể làm được chuyện gì, theo đạo lý thì không ai là người không thể không giết hắn. E rằng chỉ có Nhậm Dao là ngoại lệ, nhưng lại thuộc về thù oán cá nhân”.

Đồ Phụng Tam lạnh lùng: "Tôn Ân thì sao? Y là tử địch của Tạ An, nếu y biết Lưu Dụ là người mà Tạ Huyền dự kiến cho thừa kế, tuyệt sẽ không để gã sống sót rời khỏi Biên Hoang Tập. May sao pháp thân lão nhân gia người đang ở gần đây, Âm Kỳ người hãy bần tin cho nhân tuyến của Thiên Sư đạo ở đây, Tôn Ân tự sẽ biết hành động ra sao. Khi biết Lưu Dụ đêm nay quả nhiên trở về Kiến Khang, người nói Tôn thiên sư của chúng ta sẽ làm thế nào? Lưu Dụ ơi Lưu Dụ, Đồ mỗ ở đây kính chúc người thuận buồm xuôi gió”.

Đúng vào lúc này, một thủ hạ thần sắc cổ quái tiến vào, báo cáo: "Có một vị đến, tự xưng là Biên Hoang công tử, hình dung rất tuấn tú muốn tới gặp lão đại bàn sinh ý”.

Đồ Phụng Tam lão luyện là thế nghe nói cũng ngơ ngác, nói không ra lời.

o0o

Thế lực của Yết bang và Hung Nô bang đều bị hạn chế trong khu vực Tiểu Kiến Khang nằm giữa Đông đại nhai và Bắc đại nhai, bằng chừng bốn năm phường ở Kiến Khang thành, nằm ở góc đông bắc Biên Hoang Tập.

Vì Tiểu Kiến Khang tiếp cận với bến thuyền, lại ở bên trái đường vận chuyển trên bộ chính và thuận tiện, vì vậy nên đã trở thành nơi tập kết và phân phối hàng hóa, mức độ quan trọng chỉ kém bốn đường phố lớn.

Để đối phó với các đại bang còn lại, Yết bang và Hung Nô bang liên minh chặt chẽ, cùng quản lý khu vực này, có những việc làm ăn chung, nhưng cũng có những nghiệp vụ độc lập.

Như thu nhập chính của Yết bang là từ việc kinh doanh da dê và da trâu, còn hợp tác với Hung Nô bang bao gồm dược phẩm và nhạc khí của người Hồ.

Nam triều thịnh hành thuyết Tiên đạo, theo đuổi thuật trường sinh, vì vậy dược phẩm Hồ rất được hoan nghênh, trong những giao dịch ở Biên Hoang Tập, dược phẩm Hồ chỉ kém súc vật sống, binh khí và lương thực. Ở phương Nam lưu hành nhạc múa của người Hồ, chỉ riêng khu vực Kiến Khang cũng đã có nhu cầu lớn đối với nhạc khí của người Hồ, lại có lợi nhuận cực cao, như vậy cũng không phải là mối kinh doanh nhỏ.

Tiểu Kiến Khang có ba khu chợ, Hung Nô bang và Yết bang mỗi bên tự kinh doanh một chợ, khu chợ còn lại do hai bên liên thủ kinh doanh.

Nếu không nhờ lương bang liên thủ, địa bàn của họ e là đã bị cướp mất rồi.

Đường phố chính ở Tiểu Kiến Khang tên gọi là Kiến Khang nhai, nhỏ hơn một ít so với bốn đường phố chính, nhưng cũng đủ để bốn xe cùng chạy, phía đông thông với khu vực bến thuyền, tây tiếp với Bắc môn đại nhai. Tổng đàn của Hung Nô bang và Yết bang phân biệt đặt tại hai đầu tây đông Kiến Khang nhai.

Chúng nhân men theo đường quan đạo ven Dĩnh thủy đi thẳng tới đầu phía đông Kiến Khang nhai, vừa vào thành đã cảm giác có không khí bất thường, một đám đông Hoang dân tụ tập trước cửa tổng đàn Yết bang, ai nấy thần sắc đều hoảng hốt sợ hãi.

Kỷ Thiên Thiên vừa tới lập tức gây nên ồn ào, giảm bớt chút ít không khí khẩn trương, mấy đội võ sĩ phụ trách xua đuổi dân chúng để mọi người có đường vào tổng đàn.

Xa Đình là trưởng quản khu vực này, nhảy xuống ngựa trước tiên, hét to: "Xảy ra chuyện gì?".

Yến Phi và Lưu Dụ đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy chuyện không tầm thường.

Mấy võ sĩ Hung Nô bang đứng lẫn trong đám dân chúng ra nghênh đón trả lời: "Trường Cáp lão đại sau khi hỏa thiêu thi thể ái nữ, suất lĩnh hơn trăm thủ hạ mang tro cốt ly khai, nói rằng không còn mặt mũi nào lưu lại Biên Hoang Tập".

Mọi người có mặt đều chấn động, không ngờ ái nữ gặp thảm họa lại tạo thành đả kích nghiêm trọng như vậy đối với Trường Cáp Lực Hành, khiến lão tâm ý nguội lạnh như tro tàn, tự động loại mình khỏi cuộc chơi.

Mộ Dung Chiến nhảy xuống bên cạnh Xa Đình, nhả tí cặp lông mày nói: "Yết bang còn người nào ở lại không?".

Gã đầu mục Hung Nô bang nọ cung kính nói: "Còn nhân vật thứ ba của Yết bang Đông Hách Hiến, hiện giờ vẫn còn hơn chục huynh đệ ở lại với hãn, hãn vừa tới tổng đàn chúng ta chờ gặp lão đại về để thương nghị".

Ánh mắt Hạ Hầu Đình bắt gặp Yến Phi, lộ vẻ lo âu. Yến Phi hiểu rõ, Trường Cáp Lực Hành bỏ đi, được lợi nhiều nhất và ngay lập tức chính là Hung Nô bang. Yết bang yếu đi là tất nhiên, Yết bang không có Trường Cáp Lực Hành chẳng còn là gì. Hung Nô bang tất sẽ có Hách Liên Bột Bột thân tới chủ trì, người suy thì ta thịnh, chuyện Hung Nô bang lớn mạnh không phạm gì vào cấm điều và hạn chế của Biên Hoang Tập, nếu thôn tính thành công Yết bang, khi đó thực lực đủ sức đương cự các đại bang còn lại, thậm chí cũng có thể vượt quá.

Kỷ Thiên Thiên thất vọng nói: "Như vậy há chẳng phải không có cách nào kiểm chứng có phải do Hoa Yêu gây án hay không à?".

Yến Phi ngậm thở dài, vừa xuống ngựa, đang tính tới giúp Kỷ Thiên Thiên xuống ngựa, Cơ Biệt nhanh hơn một bước đã nắm lấy cương giữ ngựa Kỷ Thiên Thiên lại, mời nàng hạ mã.

Xa Đình nói: "Chúng ta mượn tạm đại đường của Yết bang tiếp tục bàn luận được không?".

Trác Cuồng Sinh nói một tiếng đồng ý, hướng về phía Kỷ Thiên Thiên rất phong độ: "Mời Thiên Thiên tiểu thư dời gót tới Yết bang đại đường".

Lưu Dụ nhìn Hách Liên Bột Bột, người này nét mặt vẫn tro tro không biểu tình, nhưng Lưu Dụ có thể khẳng định gã đang ngấm ngấm cao hứng.

Mọi người nối đuôi nhau tiến vào chủ sảnh Yết bang.

oOo

Đồ Phụng Tam từ sau bình phong đi ra, đưa mắt nhìn, lập tức qua đôi mắt to đẹp nhận ra Biên Hoang công tử trước mắt và đại hán râu xồm quấy rối Thích Khách quán lúc khai trương là một. Tuy y đã quen nhìn các nhân vật siêu trác, cũng không khỏi thầm khen phong lưu tuấn tú, bình sinh ít thấy. Người này y phục nho sĩ thiết kế đặc biệt, áo cổ cao vải mềm xám, lại còn quấn thêm khăn tơ hồng quanh cổ, hết sức ôn nhu văn nhã, nam nhân trông thấy còn động tâm, nói gì đến nữ nhi thích vẻ phong lưu.

Biên Hoang công tử Tống Mạnh Tề thấy Đồ Phụng Tam ra đón, lập tức đứng dậy thi lễ nói: "Tống Mạnh Tề bái kiến Đồ lão bản".

Đồ Phụng Tam hơi bực dọc nói: "Tống huynh không cần đa lễ, mời ngồi!".

Hai người ngồi xuống đối diện, bốn mắt gặp nhau, hai luồng nhãn quang sắc bén lập tức giao đấu kịch liệt, tuyệt không tương nhượng.

Tống Mạnh Tề cười nói: "Đồ lão bản quả có chân tài thực học, công lực thâm hậu, bội phục, bội phục!".

Đồ Phụng Tam biết y vờ khen nhưng ngầm chế giễu mình trước đó xuất thủ dò xét, y là người âm trầm dàu dề động khí, nhạ giọng nói: "Tống huynh có thể chịu được một chiêu của ta, đương nhiên không phải hạng vô danh, nhưng Đồ mỗ tra xét khắp lượt vẫn không nghĩ ra từ đâu hiện ra một nhân vật như Tống huynh, Tống huynh có thể chỉ điểm một chút được không?".

Nói xong bất giác mục quang hướng vào cái túi da dê nặng trĩu đặt trên bàn, nếu không phải là chứa đầy đá cục, hẳn phải là vàng bạc châu báu tối thông dụng ở Biên Hoang Tập.

Tống Mạnh Tề hoan hỉ đáp: "Ta vẫn chỉ mượn câu nói cũ, anh hùng không hỏi xuất xứ, đối với Biên Hoang Tập, đây còn là pháp quy cơ bản. Sự thực ta chỉ là hạng vô danh vừa xuất giang hồ, nếu muốn nói đành phải kể chuyện gia nghiêm từ mẩu, e làm Đồ lão bản mất hứng thú".

Đồ Phụng Tam cười ha hả: "Tống huynh sao có thể là hạng vô danh, chỉ cần quý thuộc hạ đã đủ bình phân thu sắc với Kinh Lôi. Nếu ta không coi lầm, quý thuộc hạ chính là 'Dạ đạo thiên lý' Nhan Bá đại đạo hữu danh ở Ba Thục, đúng không?".

Tống Mạnh Tề mỉm cười: "Thì ra Đồ lão bản thích sưu tra lý lịch như thế, Nhan Bá trước kia có ngón gì tại hạ không rõ, từ khi biết hắn đến nay, Nhan Bá đã là tùy bộc của ta. Nói chuyện này thế là đủ, chúng ta bàn vào chính đề được không?".

Đồ Phụng Tam thăm kinh hãi. Nhan Bá hoành hành Ba Thục oai danh lừng lẫy, nếu theo lời Tống Mạnh Tề lại là gia tộc nhà hấn từ lâu, vậy thì gia thế Tống Mạnh Tề ở Ba Thục đương nhiên vô cùng hiển hách, vì sao mình chưa bao giờ nghe thấy ở Ba Thục có thế gia hùng mạnh nào mang họ Tống?”.

Y điềm đạm nói: "Xin Tống huynh chỉ điểm".

Tống Mạnh Tề khiêm tốn: "Không dám! Không dám! Lần này ta đến, là chân tâm thành ý thỉnh Đồ lão bản thay ta giết một người".

Tiếp đó đập tay lên cái túi da dê trên bàn, làm phát ra những tiếng xoang xoảng, hạ giọng thần bí nói: "Đây là hai trăm lượng hoàng kim, xong việc sẽ là của Đồ lão bản!".

Đồ Phụng Tam uất nghẹn, đây chính là số tiền y đã dùng để mua cửa hiệu vải này, hiện tại đối phương cũng dùng nó để thỉnh y làm việc, quả là đầy tư vị gây chuyện khiêu khích.

Liên nén giận nói: "Đây là một món tiền lớn, đủ để người thường tiêu pha thoải mái nhiều năm. Bất quá Thích Khách quán cũng có quy củ của Thích Khách quán, không phải cứ có tiền là có thể khiến bọn ta xuất lực vì công tử".

Y lão luyện giang hồ, mà đến tận lúc này vẫn không hiểu rõ gốc gác Tống Mạnh Tề, vì vậy lời nói rất uyển chuyển khách khí.

Tống Mạnh Tề làm vẻ thản nhiên nói: "Đúng vậy! Đầu tiên là xem người này có đáng giết không? Về phương diện này xin Đồ lão bản đừng lo, đối với Đồ lão bản mà nói người này còn tội đáng vạn tử, vì hấn muốn đóng cửa Thích Khách quán. Ở Biên Hoang Tập ngăn cản người khác làm sinh ý là không thể được, bức người đóng cửa lại càng phạm ý trời, vì vậy người ta muốn giết hoàn toàn phù hợp với điều kiện của Thích Khách quán. Trừ phi Đồ lão bản còn có điều kiện khác, ví dụ như đối phương quá ư khó đối phó, Đồ lão bản nhận không nổi, cũng không dám gặp, như vậy đấy. Ha! Con người ta thật quá thẳng thắn, chả trách cha thường nhieếc ta hay quá lạm dụng".

Trầm tĩnh như Đồ Phụng Tam mà còn thấy không chịu nổi, tên lão xược này rõ ràng muốn chửi chó máng mèo, trách mắng mình cưỡng ép mua gian hàng vải, bức người khác kết thúc sự nghiệp.

Đồ Phụng Tam hai mắt rực sát cơ, tuy nhiên lại nhìn người trước mặt, dần từng chữ: "Thời gian của ta rất quý, nếu người không lập tức nói ra ý định chân chính, thứ cho Đồ lão bản không thể bồi tiếp được nữa!".

Tống Mạnh Tề lắc đầu: "Ta không hề có ý gì khác, thực sự đây là mang trọng kim thỉnh Đồ lão bản giúp ta mổ thịt một người".

Đồ Phụng Tam trầm giọng: "Giết ai?".

Tống Mạnh Tề vụt hiện thần quang, hời hợt nói: "Người mà ta muốn thỉnh Đồ lão giết giùm chính là bản thân tiểu đệ".

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên: "Thỉnh ta giết người?".

Tống Mạnh Tề thông dong mỉm cười: "Đúng như thế, vàng ta sẽ để lại đây, đương nhiên không phải là lập tức động thủ, mà phải chờ ta đàn tràng rồi khỏi quý quán, trong vòng ba ngày động thủ, nếu trong ba ngày giết được ta, số vàng này đương nhiên là của ngươi, vì nếu ta đã chết toi rồi, làm gì còn ai tới đòi ngươi nữa. Ba ngày này ta sẽ không rời khỏi Biên Hoang Tập nữa bước, sẽ đi khắp nơi vui vẻ hưởng thụ. Bất quá nếu Đồ lão bản không làm gì được ta, chẳng những phải mang vàng trả lại, mà còn phải giao cả Thích Khách quán cho ta. Nói trắng ra, bất cứ khi nào ngươi muốn làm gì cũng không được tự ý, mà phải coi xem ta muốn gì".

Sát cơ trong mắt Đồ Phụng Tam càng thịnh, ánh mắt lóe lên, bàn tay đặt lên chuôi kiếm.

- o O o -